

HÄMÄRÄN LAULU

Sielunkumppanit

JORUNN JOHANSEN

7

POHJOISET
SAAGAT

 SAGA
EGMONT

Jorunn Johansen

Sielunkumppanit

Hämärän laulu 7

Suomentanut Saga Egmont

Editoinut Sanna Michael

Saga Egmont

Sielunkumppanit – Hämärän laulu 7

Suomentanut: Saga Egmont

Editoinut: Sanna Michael

Alkuteos: *Skjebnebestemt*

Alkuteoksen kieli: kirjanorja

Copyright © 2018, 2026 Jorunn Johansen ja Saga Egmont

Kaikki oikeudet pidätetään.

ISBN: 9788727221908

1. POD-painos

Tätä teosta tai sen osia ei saa kopioida tai jakaa ilman oikeudenomistajan lupaa. Teoksen käyttö tekoälyn kouluttamiseen tai tekstin- ja tiedonlouhintaan on kielletty ilman oikeudenomistajan lupaa.

www.sagaegmont.com/finland

Saga Egmont kuuluu Egmont-konserniin, jonka omistaa Egmont-säätiö. Säätiö tukee haavoittuvassa asemassa olevia lapsia ja nuoria.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

Henkilögalleria

Skoglian tila

Elisabeth Berg	Henrikin ja Kristinin tytär
Henrik Berg	maanviljelijä (kuollut)
Kristin Berg	Henrikin vaimo (kuollut)
Elli Lyyti	Elisabethin ja Olan tytär
Kristin	Elisabethin ja Emilin tytär
pikku-William	Elisabethin ja Williamin poika (kuollut)
Per	Elisabethin kasvattipoika, Olan poika
Henrikke	keittäjä, Henrikin toinen vaimo
Mathilde	kotiapulainen (kuollut)
Emilie	lastenhoitaja
Veronica	kotiapulainen
Petronella	keittäjä

Kalle	renki
--------------	-------

Tangenin tila

Ola Hamnes	Victorin ja Kajsan poika, Elisabethin aviomies (kuollut)
Victor Hamnes	maanviljelijä (kuollut)
Kajsa Hamnes	Victorin vaimo (kuollut)
Sylvia Hamnes	Victorin ja Kajsan tytär
Petter	tallirenki, Sylvian aviomies
Sandra	Olan ensimmäinen vaimo (kuollut)

Muut

Alexander Iversen	nimismies
Jens Fredriksen	lääkäri
Ivar Berg	muukalainen (kuollut)
Emil Berg	Ivar Bergin ”veli” (kuollut)
Arnt	Emil Bergin toveri (kuollut)
Alf	Emil Bergin toveri (kuollut)
Alfred	Emil Bergin toveri
Gaute Jenssen	Kristin Bergin rakastaja (kuollut)
Rouva Vilsen	Kristin Bergin ystävätär
Josefine Vilsen	rouva Vilsenin tytär

Niko	suomalainen, Elisabethin oikea isä (kuollut)
Veronica	lastenhoitaja
Agnete	sisäkkö Kristianiassa
William Larssen	Nikon liikeyhteistyökumppani (kuollut)
Christina Svendsen	naisten kerhon koollekutsuja (kuollut)
Inger Hansen	Torvaldin vaimo, kerhon jäsen
Torvald Hansen	Ingerin entinen aviomies
Ola Hansen	Elisabethin ja Torvaldin poika
Anne Broen	Jonin ystävätär

Edellinen kirja päättyi näin:

Isoisoäiti nauroi ääneen. ”Niin oletkin. Olet minun kaltaiseni, mutta se taakka olisi ollut sinulle liian raskas. Joten lopeta tuollaiset puheet. Sinua nimittäin odottaa aivan toisenlainen elämä. Kuten sanoin, olen ollut yhteydessä erääseen mieheen Finnskogenissa. Hän näyttää sinulle Skogliaa, kun matkustat sinne.”

Elinellä ei ollut aikomustakaan lähteä Finnskogeniin. Hänellä oli paljon töitä, ja loma häämötti vasta kaukaisuudessa.

”En tiedä, voinko –”

”Sinä kuulut Finnskogeniin, tiedät sen syvällä sisimmässäsi. Kaipaavat jotakin tietämättä mitä se on. Oletko unohtanut, että unesi ovat kertoneet sinulle sen?”

”Kaipaam luontoon, kun kävelen puistossa. Unissani näen vihreitä niittyjä ja järven, ja mieleeni laskeutuu rauha.”

”Juuri niin, se on Finnskogen.”

”Entä mies unissani? En koskaan unohda häntä, vaikka hän olisikin vain unta.”

Isoisoäiti hymyili. ”Luuletko, että hän on vain unta? Oletko aivan varma?”

”En tiedä. On totta, että olen unennäköjä, mutta mitään ei ole toistaiseksi tapahtunut. Olen nähnyt miehestä unta useasti, mutten ole koskaan tavannut häntä.”

”Muista mitä sanoin. Et saa unohtaa elää. Katso ympärillesi tuolla ulkona.” Vanhus osoitti kohti ikkunaa. ”Kaipasin Finnskogenia joka päivä, kun asuin Frognerissa, mutta siellä oli silti helppo asua. Ei mennyt päivääkään, etten olisi kaivannut metsän tuoksua. Reheviä niittyjä, suuria puita, metsää ja maatiloja. Järveä, sahaa... Jäin kuitenkin tänne Osloon lasteni vuoksi, jotta he saisivat kunnollisen koulutuksen. Kun he kasvoivat aikuisiksi, en jaksanut enää muuttaa. Se on suurin virhe, jonka olen koskaan tehnyt.”

Isoisoäiti oli puheliaalla tuulella ja lähes pelottavan selväjärkinen. Elinestä oli mukava kuunnella vanhusta, vaikka hän näkikin tämän silmissä suurta kaipausta.

”Minulla on niin paljon kysymyksiä, isoisoäiti. Miksi pidit kaiken salassa? Mikset kertonut minulle koskaan perheestäsi?”

”Se oli liian raskasta. Siksi päädyin kirjoittamaan nuo kirjat. Olen aina pitänyt kirjoittamisesta. Muistan kirjoittaneeni useita runoja silloin, kun äiti ei päästänyt minua tilalta minnekään. Runot kertoivat tietenkin rakkaudesta. Saatat löytää ne Skoglian vintiltä. En ole varma, mutta luulen, että isä ei ole heittänyt pois pieniä muistikirjojani.”

”Oletko todella sitä mieltä, että minun pitäisi matkustaa Finnskogeniin?”

”Olen, ja mieluiten niin pian kuin mahdollista. En saa mielelleni rauhaa ennen kuin olet matkustanut sinne ja tullut takaisin kertoaksesi minulle, että aiot jäädä sinne.”

”Kai minun täytyy sitten yrittää...” Eline vaikenen huomatesaan isoisoäitinsä katseen kiinnittyneen johonkin takanaan. Vanhuksen silmät loistivat.

Eline kääntyi katsomaan. Oviaukossa seisoj mies, jonka Eline tiesi nähneensä ennenkin! Se oli *hän*!

Mies hänen unistaan.

Luku 1

Oslo 2005

Eline tuijotti miestä, jonka oli aiemmin nähnyt vain unissaan. Hänen sydämensä tanssi rinnassa. Eline ei voinut uskoa, että juuri *hän* seiso i hymyillen ovella.

”Tule sisään, Jon.” Isoisoäiti heilautti hymyillen kättään. ”Älä vain seiso siinä.”

Eline oli sanaton. Hän yritti ryhdistäytyä, mutta hänen sydämensä tuntui nousevan kurkkuun. *En voi uskoa tätä! Miten on mahdollista nähdä unta miehestä, jota en ole koskaan nähnyt oikeassa elämässä mutta joka nyt seisoo edessäni ilmielävänä? Tiedän, että olen unennäkijä, mutta tämä tuntuu silti uskomattomalta.* Eline nielaisi, sillä mies tuijotti häntä uteliaana. Miehen vino hymy, vitivalkoiset hampaat, siniset silmät ja vaaleat hiukset, kaikki täsmäsi. Mies oli pitkä, voimakasrakenteinen ja komea. Aivan kuten Elinen unissa! Mies oli pukeutunut housuihin ja paitaan. Eline pystyi haistamaan miehen partaveden tuoksun. Tä-

män hiukset olivat hyvin hoidetut, puolipitkät ja hieman kihartuvat.

”Elisabeth! Onpa mukava nähdä sinua taas”, mies sanoi ja kohdisti ystävällisen katseensa Elinen isoisoiäitiin. ”Olen odottanut tätä päivää. Onko aika nyt koittanut?” mies sanoi ja halasi vanhusta.

Eline huomasi, että isoisoiäidin poskia punoitti, kun mies suoristautui takaisin täyteen pituuteensa. ”Aika on koittanut, Jon. Haluaisin sinun tapaavan lapsenlapsenlapseni. Eline, tässä on Jon Fjellstad.”

Eline nousi tuolistaan ja tervehti miestä. Hän kuuli äänensä värisevän. Hänen kätensä tuntui pieneltä miehen kädessä.

”Kuinka mukavaa. Olen kuullut sinusta paljon, Eline. Olet isoisoiäitisi silmäterä”, mies sanoi hymyillen.

Eline selvitti kurkkuaan. ”Kuka sinä olet? Mistä tunnet isoisoiäitini?” Hän olisi voinut potkaista itseään sääreen. Hän oli hädin tuskin pystynyt puhumaan.

”Olen Tangenin isäntä. Olen sukua Kajsa Hamnesille. Kaukaista sukua tosin. Elisabeth otti minuun yhteyttä neljä vuotta sitten. Olemme puhuneet usein puhelimesta”, mies sanoi.

Eline piti miehen äänestä. Se oli rauhallinen, ja tällä oli hyvät ja ystävälliset silmät. *Taidan olla aivan pyörällä päästäni! En tunne sinua, mutta silti minusta tuntuu kuin olisin tavannut sinut ennenkin. Aivan kuin olisit ollut osa elämäni jo tuhansia vuosia. Olemme olleet yhdessä ennenkin!*

Eline nosti kätensä otsalleen, koska tunne oli niin voimakas, että häntä huimasi. Hänen päässään pyöri, ja silmissä näkyi tähtiä. Eline ei ollut varma, johtuiko se kuumuudesta vai siitä, mitä hän oli juuri tuntenut.

Olen aina tuntenut sinut...

Mies kohotti kulmiaan. ”Olet aivan kalpea. Onko jokin hätänä?” Hän kuulosti huolestuneelta.

”En oikein tiedä. Tämä oli melkoinen yllätys”, Eline mutisi.

”Istu alas, Eline!” isosoäiti käski.

Eline istuutui, kumartui eteenpäin ja painoi pään polviensa väliin. Se auttoi. Järkytys alkoi hiljalleen laantua.

Jon istuutui sängyn reunalle ja katsoi Elisabethiin. ”Mitä nyt tapahtuu?” hän kysyi vilkuillen välillä epävarmana Elineä. Elinestä tuntui kuin mies olisi tarkkaillut häntä siltä varalta, että hän kaatuisi lattialle.

”No niin, minäpä kerron sinulle, Jon. Viet Elinen mukana Finnskogeniin. Haluan, että hän näkee Skoglian, ja toivon, että autat häntä pääsemään sinne”, vanhus sanoi.

”Totta kai voin tehdä sen, mutta koska? Minulla on täällä kaupungissa joitakin asioita hoidettavana, nyt kun viimein olen täällä.”

”Silloin kun sinulle sopii, mutta en usko, että teidän kannattaa odottaa liian pitkään. Eline on kaivannut Finnskogeniin, ja hän on nähnyt siitä unta niin kauan kuin muistan.”

”Unta?” Jon kohdisti lempeän katseensa Elineen, ja hän tunsu uppoavansa miehen silmien sineen. *Sinäkin tunnet minut, etkö tunnekin? Et kuitenkaan paljasta sitä, vaikka sydämeni sanookin niin. Näen sen silmistäsi. Tunnet samoin kuin minä.*

”Niin, Eline on unennäkijä. Kyky on periytyvä. En sano sen enempää. Olen kuitenkin varma, että Eline kertoo sinulle unistaan, kun aika on oikea”, vanhus hymyili salaperäisesti.

Jon nyökkäsi. ”Tulee olemaan kiinnostavaa kuulla siitä lisää. Skoglia on hyvässä kunnossa, ja olen palkannut sinne väkeä siivoamaan paikkoja, joten kaikki on valmista.”

”Kiitos, tiesin, että voisin luottaa sinuun. Muistutat minua jostakusta.”

Jon hymyili. ”Olen kuullut tuon ennenkin. Arvostan sitä, että minua verrataan itse Ola Hamnesiin. Mieheen, joka asui aikoinaan Finnskogenissa. En ole tehnyt Tangenin päärakennuksessa paljoakaan muutoksia. Olen säilyttänyt vanhat maalaukset ja valokuvat. Minusta on mukava keräillä muistoja vanhoilta ajoilta. Uskon eläneeni aiemminkin, koska olen aina ollut kiinnostunut kaikesta vanhasta.” Mies naurahti. ”Tangenisissa ja sen lähialueilla on paljon sellaista, mikä muistuttaa entisistä ajoista. Siksi ratsastan mielelläni niittyjen poikki ja katselen mäntyjä. Joskus näen näkyjä nuoresta naisesta, joka juoksee heinikossa ja nauraa niin kovaa, että se kuuluu kilometrien päähän. Hänellä on pitkät mustat hiukset...”

Jon katsoi Elineen, joka laskee katseensa. Eline tunsi punastuvansa, ja hänen poskiaan kuumotti. Aivan kuin mies olisi puhunut hänestä. Että juuri hän juoksi pitkät mustat hiukset hulmuten ja nauroi sydämensä kyllyydestä.

”Olen varma, että Eline haluaa nähdä sekä valokuvat että maalaukset. Hän on näet juuri lukenut elämäntarinani.”

”Niinkö? Kuinka jännittävää!”

Jon kuulosti yllättyneeltä, mutta Eline epäili miehen vain teeskentelevän yllättyneyttä. Tämä oli valmistautunut kaikkeen, mitä sanottiin. Jon ja isoisoäiti olivat sopineet tästä, Eline ajatteli.

”Jännittävää se varmaan olikin. Milloin matkustat takaisin, Jon?” Isoisoäiti vaikutti yhtäkkiä kärsimättömältä, aivan kuin hän olisi halunnut lähettää Elinen kiireesti matkaan.

”Luulen, että voisin lähteä huomenna.”

Eline pudisti päätään. ”En voi jättää töitäni niin lyhyellä va-

roitusajalla. Se ei ole mahdollista.” *Sitä minä kuitenkin haluan. Haluan matkustaa kanssasi heti.*

Isoisoäiti katsoi Elineä tuimasti. ”Soita esimiehellesi ja sano, että tarvitset lomaa. Tiedän, että sinulla on muutama viikko käyttämättä, koska olet tehnyt vain töitä viime ajat. Jos esimiehesi ei ymmärrä, niin minä voin soittaa hänelle.”

Eline kauhistui. Hän ei epäillyt hetkeäkään, etteikö isoisoäiti todella soittaisi. Hänen oli vältettävä se kaikin keinoin. ”Minä soitin hänelle itse.”

”Hyvä, sovitaan niin. Hoidatte tämän yhdessä.” Vanhus haukotteli. ”Nyt olen tehnyt oman osuuteni. Lupaa, että tulet takaisin, kun olet valmis, rakas tyttöseni. Haluan nähdä sinun hymyilevän ja nauravan niin, että silmäsi säihkyvät.”

”Minä lupaan”, Eline sanoi ja halasi isoisoäitiä. ”Ymmärrän, että haluat nyt olla yksin. Kiitos”, hän kuiskasi tämän korvaan.

”Ei ole mitään kiitettävää, kultaseni”, isoisoäiti kuiskasi takaisin.

Eline ja Jon jättivät vanhuksen, joka halusi nukkua. He kävelivät samaa matkaa ulos kadulle. Eline vapisi hämmästyksestä ja jännityksestä. Hänen isoisoäitinsä oli täytynyt suunnitella tätä tapaamista jo pitkään. Vanhus oli punonut juoniaan siitä päivästä lähtien, kun oli ottanut yhteyttä Joniin. Se oli uskomatonta! Siinä mies nyt seisoi ja katsoi Elineä odottavasti. Elinen oli pakko sanoa jotakin, mutta hän tunsu itsensä hämmentyneeksi ja ujoksi.

Lopulta Jon puhkesi puhumaan. ”Mistä haen sinut huomenna? Ja mihin aikaan?” mies kysyi kuulostaen yhtäkkiä vaivantuneelta.

”Minun on soitettava ensin töihin, mutta sanotaanko kymmeneltä?”

Jon nyökkäsi. ”Se sopii hyvin, vältämme moottoritien pahim-

mat ruuhkat. Kløftan jälkeen liikennettä on vähemmän. Sen jälkeen näet taivaanrantaan saakka levittäytyvät pellot ja villinä kasvavan heinän...” Hän kuulosti melkein runolliselta. Mitä oikein oli tapahtumassa, Elinestä tuntui siltä kuin hän olisi rakastanut tuota miestä!

Niin, rakastan häntä. Eihän se ole mahdollista, vai onko? Kyllä se on. Olenhan tuntenut sinut tuhansia vuosia. Olemme käyneet yhdessä monessa paikassa, mutta en muista missä...

”En ole koskaan käynyt Finnskogenissa, mutta tavallaan minusta tuntuu siltä kuin olisin silti ollut siellä. Luin isoisoäitini kirjoja ja rakastin jokaista sanaa, vaikka hän kirjoittikin myös useista ikävistä asioista. Hän rakastui Finnskogenissa.” Sanat tulivat kuin itsestään, sillä hetken aikaa Eline kuvitteli näkevänsä kaiken tuon sielunsa silmin. Hänen isoisoäitinsä rakastavan katseen tämän katsoessa Ola Hamnesia. Silloin, kun nuo kaksi olivat nuoria ja iloisia. Onnellisia. Kun he uskoivat, ettei kukaan tai mikään maailmassa voisi heitä erottaa.

Jon hymyili. ”Kaikki rakastavat Finnskogenia. Itse suhtaudun seutuun miltei pakkomielteisesti. Siellä on niin paljon historiaa. Valtavia metsiä. Kukkivia lumpeita. Sirittäviä heinäsiirkoja. Laiduntavia hevosia ja lehmiä. Eläinten ääniä. Metsän tuoksua. Siellä vallitsee ainutlaatuinen tunnelma. Rakastan Finnskogenia”, hän lisäsi päättäväisesti.

Ja minä rakastan sinua, Eline ajatteli sydän pamppaillen.

Jon katsoi suoraan Elineen. ”Tunnen, mitä ajattelet”, hän sanoi. ”Se on kummallista, sillä en tunne sinua.” Mies pudisti päätään. ”Miten se on mahdollista? Tuntuu kuin olisimme tavanneet ennenkin. Mutta missä?”

Niin, missä? Minulla ei ole aavistustakaan, mutta olet aivan

oikeassa, Jon. Olet tavannut minut ennenkin, mutta et tässä elämässä.

”Minusta tuntuu aivan samalta”, Eline sanoi. ”Minustakin se on hyvin kummallista.” Nyt hänen oli pakko hymyillä, ja mies hymyili leveästi takaisin.

”Kummallista se todellakin on. Luulen, että meillä on mukava matka yhdessä. Odotan jo innolla huomista. Toivottavasti se koittaa pian”, Jon sanoi.

”Menen nyt kotiin nukkumaan. Minun on levättävä ennen huomista.” Eline kertoi Jonille osoitteensa, ja tämä kirjoitti sen ylös.

”Löydätkö perille?” Eline kysyi epävarmasti.

”Löydän. Autoni on hieman kauempana tämän kadun varrella. Voisin viedä sinut muuten kotiin, mutta minun on mentävä kiireesti käymään Grefsenissä.”

Eline oli yllättynyt. ”Onko sinulla perhettä Oslossa?”

”Ei, mutta eräs ystäväni asuu siellä. Lupasin käydä hänen luonaan. Luulen, että hän odottaa minua jo.”

Eline nyökkäsi. ”Kuljen aina bussilla. Sinun ei tarvitse olla huolissasi minusta.” Eline todella tarkoitti mitä sanoi. Hän ei pitänyt Jonia lainkaan epäkohteliaana, vaikka tämä ei voinutkaan tarjota hänelle kyytiä. Jon viipyisi Oslossa vain yhden päivän, ja mies halusi ottaa siitä kaiken irti ennen kuin lähtisi takaisin kotiin.

”Nähdään sitten huomenna”, Jon sanoi, katsoi Elineä ja lisäsi: ”Olet kaunis.” Sitten Jon kääntyi ja meni menojaan.

Eline katsoi miehen perään ja tunsu perhosten lentelevän vatsassaan.

Olet kaunis, mies oli sanonut. Eline kääntyi kävelläkseen vastakkaiseen suuntaan ja huomasi jalkojensa tärisevän. *Vihdoinkin.*

Vihdoinkin olen löytänyt sinut! Tosin isoisoäiti löysi sinut ensin. Kiitos, isoisoäiti, rakastan sinua. Olet ainoa, joka on ymmärtänyt minua, joka on ollut minulle läheinen ja joka on pitänyt minusta huolta. Olen sinulle ikuisesti kiitollinen. En olisi voinut toivoa parempaa isoisoäitiä.

Kohtalon kutsu ja kuolematon rakkaus

Kiitos isisoäitinsä avustuksen, Elinen unelmat Finnskogeniin matkustamisesta ovat toteutuneet. Finnskogenissa Eline tapaa paikallisen maatilallisen, Jonin, joka paljastuu mieheksi hänen unistaan.

Elinen ja Jonin välille välittömästi syntyvä yhteys tuntuu kuin kohtalon johdatukselta, mutta heitä väijyvät viholliset ja salaperäiset voimat. Voiko ikiaikainen rakkaus lopulta voittaa kaikki esteet?

Hämärän laulu on osa Pohjoiset saagat -kirjauniversumia – koukuttavia historiallisia kirjasarjoja Norjan vuonoilta aina Huippuvuorten revontulien loisteeseen.

Jorunn Johansen on norjalainen kirjailija. Innoituksen Hämärän laulu -sarjaan hän on saanut Etelä-Norjan Finnskogenin jylhistä maisemista, joissa hän viettää kesänsä.